

Arrest

nr. 152 865 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, komt op 9 september 2012 het Rijk binnen en dient op 13 september 2012 een eerste asielaanvraag in.

Op 26 februari 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 8 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 28 maart 2013 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de voormelde weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

Op 15 juli 2013 weigert de Raad bij arrest met nr. 106 730 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 24 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 27 februari 2014 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 16 juni 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 6 februari 2015 en die als volgt luidt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij verblijft sinds 09.09.2012 in België en diende een asielaanvraag in op 13.09.2012, die afgesloten werd op 16.07.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30.07.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk tien maanden en drie dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met mevrouw K. C., die een legaal verblijf geniet, dat zij feitelijk samenwonen en dat mevrouw zwanger is. Hij meent dat dit een prangende humanitaire situatie vormt. Op 31.03.2014 werd het kind F. N. G. geboren. Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning in het kader van -een duurzame relatie of als ouder van een legaal in België verblijvend minderjarig kind, dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Een aanvraag art. 9bis kan niet aangewend worden als een soort vrijgeleide om de voorwaarden voor gezinshereniging naast zich neer te leggen. Wat de vermeende schending van art. 8 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn partner en kind hem niet zouden kunnen vergezellen bij een terugkeer. Betrokkene zou mee zorgen voor het kind dat mevrouw heeft uit een voorgaande relatie, maar dit wordt op geen enkele wijze

ondersteund door enig bewijsstuk. Dit element verantwoordt bijgevolg evenmin dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Betrokkene haalt aan dat hij geen onderkomen heeft in Congo, ook niet voor een tijdelijk verblijf. Dit lijkt echter erg onwaarschijnlijk, aangezien betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij verschillende familieleden heeft in Congo waaronder zijn moeder, zussen en twee kinderen. (Dienst Vreemdelingenzaken, questionnaire de compositiori de familie, 20.09.2012) Hij toont niet aan waarom hij niet tijdelijk bij zijn familie in het land van herkomst zou terecht kunnen.

Verzoeker beroept zich op art. 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Deze bepalingen hebben echter geen directe werking: "Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechten verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1998, nr. 80.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206):" (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr 107.068 van 22.07.2013} Een eventuele tijdelijke scheiding van het kind om zich in regel te stellen met de voorwaarden van de vreemdelingenwetgeving kan niet als een inbreuk op het IVRK beschouwd worden. De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat verzoeker zich zou integreren; dat hij een hele vrienden en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij goed Nederlands zou spreken; dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze en veel moeite zou doen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een Inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 03.03.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (Rv.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TVVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Congo om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, in alle veiligheid, samen met zijn partner en kind en heeft destijds alles en iedereen achtergelaten om zijn leven in veiligheid te brengen.

Hij heeft niets of niemand in Congo, een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?!

Hij heeft: daar misschien wel familie, maar heeft iedereen en alles in de steek gelaten om zijn leven in veiligheid te brengen en kan onmogelijk bij hen terecht.

Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?! Hier wordt hij volledig ondersteund door zijn partner.

Hij wenst op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie en het feit dat zijn partner en kind verblijfsrecht in België hebben verantwoordend wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Tevens neemt verzoeker de zorg van zijn kindje en dat van het kind uit de eerste relatie van zijn vriendin op zich.

Dat het dan ook in het belang van alle partijen is dat hij in België verblijft zodat hij zijn partner kan bijstaan en de zorg van de kinderen op zich kan opnemen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

DVZ dient rekening te houden met die elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de volgende voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

2. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij verblijft sinds 09.09.2012 in België en diende een asielaanvraag in op 13.09.2012, die afgesloten werd op 16.07.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures- namelijk tien maanden en drie dagen- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Bovendien is verzoeker in maart 2014 voor de eerste keer vader geworden. Hij kan zijn echtgenote en baby niet achterlaten om in Congo een regularisatieaanvraag in te dienen! Dit zou een schending uitmaken van art 8 EVRM!

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid en het feit dat hij in het verleden steeds gewerkt heeft, het feit dat zijn kind en partner verblijfsrecht hebben in België, hij de zorg voor het oudste kind van zijn partner mee opneemt, dat hij onmiddellijk opnieuw zou kunnen werken,

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad. "... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf, samenwoont met zijn partner en al deze tekenen van integratie uiteindelijk niet leiden tot regularisatie? Dit zijn juist de criteria.

3. Betrokkene haalt aan dat een relatie onderhoudt met mevrouw K. C., die een legaal verblijf geniet, dat zij feitelijk samenwonen en dat mevrouw zwanger is. Hij meent dat dit een prangende humanitaire situatie vormt. Op 31.03.2014 werd het kind F. N. G. geboren.. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie of als ouder van een legaal in België verblijvend kind, dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15/12/1980. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Een aanvraag art 9bis kan niet aangewend worden als een soort vrijgeleide om de voorwaarden voor gezinshereniging naast zich neer te leggen. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn partner en kind hem niet zouden kunnen vergezellen bij een terugkeer. Betrokkene zou mee zorgen voor het kind dat mevrouw heeft uit een voorgaande relatie, maar dit wordt op geen enkele wijze ondersteund door enig bewijsstuk. Dit element verantwoordt bijgevolg evenmin dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoeker wenst op te merken dat zijn aanvraag gebaseerd is op art 9 bis van de Vreemdelingenwet, en niet op artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Aangezien verzoeker niet getrouwd is met mevrouw K. C., moet onderzocht worden of hij voldoet aan de voorwaarden.

Deze voorwaarden luiden als volgt:

- Huwelijk of geregistreerd partnerschap
- Wachtijd van 12 maanden wettig verblijf
- Ouder dan 21 jaar

- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen
- Voldoende huisvesting
- Ziekteverzekering
- Geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid
- Samenwonen

Verzoeker en zijn partner wonen samen en hebben een duurzame en stabiele relatie. Doch zij voldoen niet aan alle voorwaarden om een aanvraag in te dienen op basis van art 10.

Zij hebben immers onvoldoende stabiele bestaansmiddelen om een aanvraag in te dienen. Doch, verzoeker is werkbereid en wil gaan werken van zodra dit kan om niet ten koste te vallen van de staat.

Aangezien hij niet aan de voorwaarden voldoet om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, heeft hij dit ook niet gedaan.

Dat het onredelijk is van DVZ om op te merken dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging diende in te dienen. Hij voldoet immers niet aan de voorwaarden.

Immers, het is juist omdat hij niet aan deze voorwaarden voldoet, dat hij een regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen indiende.

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om op te merken dat verzoeker aan de voorwaarden van art 10 moet voldoen om geregulariseerd te worden.

Immers, het is juist omdat hij niet aan deze voorwaarden voldoet, dat hij een regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen indiende.

Dat het onredelijk is van DVZ om dit niet te onderzoeken en verzoeker door te verwijzen naar een andere procedure.

Dat dit een flagrante schending is van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

Dat hier duidelijk sprake van is! Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

Verzoeker en zijn partner wonen samen! Zij vormen al jaren een stabiele en duurzame relatie. Samen vormen zij een gezinscel en met deze elementen geen rekening houden is een schending van het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel!

Verzoeker en zijn partner vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Verzoeker woont samen met zijn partner en vormt een gezin. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om te stellen dat een eventuele terugkeer naar Congo "enkel een tijdelijke scheiding" met zich zou meebrengen!

Verzoeker wordt zo immers van zijn partner en kind gescheiden.

Indien verzoeker wordt geacht terug te keren naar Congo, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien schendt DVZ flagrant het motiveringsbeginsel! Ze stelt dat het feit dat verzoeker bij zijn partner verblijft, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt erin te motiveren waarom niet.

Verzoeker begrijpt niet waarom het feit dat hij een gezin vormt met zijn partner geen buitengewone omstandigheid kan vormen! Men herhaalt immers zelf dat verzoeker samen woont met zijn partner en dat zij een gezinscel vormen.

Dat verwerende partij het dossier van verzoeker dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Congo zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoeker dient terug te keren naar haar Congo, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoeker, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Het is opvallend dat verwerende partij wel weet heeft van het feit dat mevrouw K. C. de partner van verzoeker is en dat zij een duurzame relatie hebben maar dat zij hier weigeren voldoende belang aan te hechten. Dat dit getuigt van het feit dat er geen zorgvuldig onderzoek verricht is in het dossier van verzoeker!

De partner van verzoeker heeft verblijfsrecht in België, is hier tewerkgesteld, heeft hier een leven opgebouwd en is hier in veiligheid bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoeker naar Congo wel degelijk een schending uitmaken van art 8 EVRM. DVZ faalt er echter in dit te onderzoeken.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Congo wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken!

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Congo onmogelijk maken!

De partner van verzoeker heeft verblijfsrecht in België, mevrouw is tewerkgesteld en staat financieel in voor verzoeker.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Congo, hij verplicht zou zijn om zijn partner en kind achter te laten. Waar zou hij bovendien terecht kunnen en wat zou er met de kinderen gebeuren?! De kinderen waar hij mee de zorg voor opneemt.

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoeker en hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt!

Het is hemeltergend dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de relatie die verzoeker al geruime tijd met zijn partner heeft, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden.

Zelfs indien er slechts sprake zou zijn van een "eventueel tijdelijke verwijdering", dient men er rekening mee te houden dat deze "tijdelijke verwijdering" niet te verantwoorden is.

Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoeker, daar niemand hiermee gebaat is! Hier kan hij terecht bij zijn partner en diens familie en heeft hij een veilig onderkomen.

Het familieleven van verzoeker, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoeker van mening is dat hij dit wel degelijk aantoonde in zijn verzoekschrift en de gevoegde stukken.

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

In Congo zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker. Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

Dat het bovendien onredelijk is van verwerende partij om zonder enig onderzoek te stellen dat verzoeker niet zou aantonen dat zijn partner en kind hem niet zouden kunnen vergezellen bij een terugkeer.

Dit is trouwens flagrant onwaar! Heeft men het dossier van verzoeker wel onderzocht?! Het oudste kind van de partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit.

Men kan toch niet van mevrouw K. verwachten dat zij haar oudste kind achterlaat om mee te kunnen reizen naar Congo?!

Dit is flagrant onredelijk!

Het feit dat verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing, schendt dan ook flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel!

4. Betrokkene haalt aan dat hij geen onderkomen heeft in Congo, ook niet voor een tijdelijk verblijf. Dit lijkt echter erg onwaarschijnlijk, aangezien betrokkene in het kader van zijn asielprocedure verklaarde dat hij verschillende familieleden heeft in Congo, waaronder zijn moeder, zussen en twee kinderen. (Dienst Vreemdelingenzaken, questionnaire de composition de famille, 20.09.2012). Hij toont niet aan waarom hij niet tijdelijk bij zijn familie in het land van herkomst terecht zou kunnen.

De motivering die verwerende partij hanteert is andermaal flagrant onjuist!

Men verwijst naar de asielaanvraag van verzoeker om te stellen dat hij nog familie in Congo heeft en dat hij bij hen terecht kan en een onderkomen zou hebben.

Dit is onwaar!

Verzoeker is al twee jaar en half niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Dat er van verzoeker geen negatief bewijs verwacht kan worden.

Zijn familie kan hem niet onderhouden, zij komen nu amper rond.

Immers, verzoeker is al twee jaar en half niet meer in Congo geweest. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richt voor financiële steun en opvang.

Hij heeft hen destijds in de steek gelaten om zijn leven in veiligheid te brengen! Hij kan dan ook onmogelijk bij hen terecht!

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Waar zou hij terechtkunnen? Hij heeft er immers geen onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling!

5. Betrokkene verwijst naar artikels 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Deze bepalingen hebben echter geen directe werking:

'Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen 7 en 9 van het kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn duidelijk en juridisch volledige bepalingen die de verdragpartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending, van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; TvS 28 juni 2001, nr. 97.206). ' (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 107.068 van 22.07.2013). Een eventuele tijdelijke scheiding van het kind om zich in regel te stellen met de voorwaarden van de vreemdelingenwetgeving kan niet ah een inbreuk op het 1VRK beschouwd worden.

De enige manier voor het kind van verzoeker om contact te onderhouden met zijn vader is in België!

Dat het geen nut heeft om terug te keren aangezien verzoeker hier de zorg van zijn kindje op zich neemt, zijn partner bijstaat en zich in België geïntegreerd heeft.

Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Verzoeker wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: "Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.""

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen: "7& De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Deticek, punt 34).

Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen."

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van het minderjarig kind van verzoeker.

Dat zij bijgevolg rekening met het minderjarig kind dienen te houden, in het nemen van hun beslissing!

Verwerende partij weigert rekening gehouden met het feit dat de partner van verzoeker en moeder van zijn kind verblijfsrecht heeft in België en een Belgisch kind heeft.

Dat zijn partner en kind hier legaal verblijven hun leven hebben opgebouwd en onmogelijk kunnen terugkeren.

De band tussen hem en zijn kind dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Het kind van verzoeker heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Het kind heeft recht op een relatie met beide ouders!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoeker het recht heeft om een band met de vader te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. (zie voorgaande)

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Men gaat hier flagrant voorbij aan het feit dat de partner van verzoeker, en moeder van het kind legaal in België verblijft. Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij hier onvoldoende rekening mee houdt!

Men stelt dat een eventuele terugkeer slechts tijdelijk zou zijn... Wat is een tijdelijke terugkeer?! Elke terugkeer, hoe kort of lang ook, vormt een schending van de rechten van het kind en in grotere orde van art 8 EVRM aangezien ze de partner van verzoeker en zijn kind altijd zullen raken.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht, bovendien schendt men ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

6. De elementen van integratie — namelijk dat verzoeker zich zou integreren; dat hij een hele vrienden en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij goed Nederlands zou spreken; dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze en veel moeite zou doen- kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissingen en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

7. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker diende op 03.03.2014 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011)

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"³

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.⁴

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DYZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.⁵

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde

staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoeker niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State.

Verzoeker voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden. Bijgevolg, Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden ! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert voldoende rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

2.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel tot nietigverklaring beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- *artikel 9bis Vreemdelingenwet,*
- *de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht zoals bepaald in de Wet van 29.07.1991,*
- *het redelijkheidsbeginsel,*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de aangehaalde elementen niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris tot zijn beslissing is gekomen.

Betreffende de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden welke wetsartikelen zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt tevens op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder het volgende gelden.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering, "als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (RvV nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden

waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in Italië heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De eerste bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"De aangehaalde elementen vormen een buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij verblijft sinds 09.09.2012 in België en diende een asielaanvraag in op 13.09.2012, die afgesloten werd op 16.07.2013 niet een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30.07.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure — namelijk tien maanden en drie dagen — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met mevrouw K. C., die een legaal verblijf geniet, dat zij feitelijk samenwonen en dat mevrouw zwanger is. Hij meent dat dit een prangende humanitaire situatie vormt. Op 31.03.2014 werd het kind F. N. G. geboren. Ont in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning in het kader van een duurzame relatie of als ouder van een legaal in België verblijvend minderjarig kind, dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Een aanvraag art. 9bis kan niet aangewend worden als een soort vrijgeleide om de voorwaarden voor gezinshereniging naast zich neer te leggen. Wat de vermeende schending van art. 8 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn partner en kind hem niet zouden kunnen vergezellen bij een terugkeer. Betrokkene zou mee zorgen voor het kind dat mevrouw heeft uit een voorgaande relatie, maar dit wordt op geen enkele wijze ondersteund door enig bewijsstuk. Dit element verantwoordt bijgevolg evenmin dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Betrokkene haalt aan dat hij geen onderkomen heeft in Congo, ook niet voor een tijdelijk verblijf. Dit lijkt echter erg onwaarschijnlijk, aangezien betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij verschillende familieleden heeft in Congo waaronder zijn moeder, zussen en twee kinderen. (Dienst Vreemdelingenzaken, questionnaire de composition de famille, 20.09.2012) Hij toont niet aan waarom hij niet tijdelijk bij zijn familie in het land van herkomst zou terecht kunnen.

Verzoeker beroept zich op art. 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Deze bepalingen hebben echter geen directe werking. Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206)." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr 107.068 van 22.07.2013) Een eventuele tijdelijke scheiding van het kind om zich in regel te stellen met de voorwaarden van de vreemdelingenwetgeving kan niet als een inbreuk op het IVRK beschouwd worden. De elementen met betrekking tot de integratie — namelijk dat verzoeker zich zou integreren; dat hij een hele vrienden en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij goed Nederlands zou spreken; dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze en veel moeite zou doen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat

zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijnde criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing. " (markering toegevoegd)

Uit voormelde omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden.

In een eerste onderdeel van haar enig middel beperkt de verzoekende partij zich tot algemene kritiek nopens de motivering van de bestreden beslissing, waarbij zij laat uitschijnen dat er in haar hoofde wel degelijk sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij herhaalt de door haar aangehaalde elementen en houdt voor dat zij uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de bestreden beslissing is gekomen.

De overwegingen van de bestreden beslissing laten verzoekende partij nochtans afdoende toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij beantwoordt aan de voorwaarden om tot verblijf van meer dan drie maanden gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij alles heeft gedaan om legaal verblijf in het Rijk te bemachtigen en dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst. De verzoekende partij verwijst ook naar het feit dat zij inmiddels een kind heeft gekregen met haar partner, zodat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij niet "gekozen heeft voor illegaal verblijf in België" laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing geheel terecht is opgemerkt dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig toegestaan werd in het kader van de asielaanvraag dd. 13.09.2012.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij desalniettemin heeft nagelaten om gevolg te geven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies), hetgeen wel degelijk -zoals terecht aangehaald door de gemachtigde- een eigen keuze van de verzoekende partij is geweest.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij pas meer dan zes maanden na de betekening van het tweede bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, zodat zij niet ernstig kan voorhouden dat zij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven. Gedurende meer dan zes maanden heeft de verzoekende partij zich zonder meer in illegaal verblijf genesteld, zonder enigerlei stappen te ondernemen om haar verblijf te regulariseren.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij er steeds alles aan gedaan zou hebben om legaal verblijf te bemachtigen. Terwijl een dergelijk verweer hoe dan ook niet dienstig is om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert een schending van artikel 8 EVRM aan, waarbij zij verwijst naar een gezinsleven met haar partner en kind. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen

beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen op 16.06.2014 weigerde om de verklaring wettelijke samenwoning te registeren om reden van schijnsamenwoning.

Concreet werd vastgesteld dat de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de verzoekende partij en dat betrokkenen niet tot doel hebben een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet dienstig kan volhouden dat haar voorgehouden relatie onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan sorteren. Evenmin kan de verzoekende partij dienstig verwijzen naar haar minderjarige kind, gelet op het feit dat door de ambtenaar van de burgerlijke stand terecht werd gemotiveerd dat "steeds vaker worden zwangerschappen gebruikt als bewijsmiddel, dit belet de kwalificatie van schijnsamenwoning echter niet. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. In zoverre al zou aangenomen worden dat de verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven leidt (quod non), dan moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat zij zich -minstens gedurende de duur van de tijdelijke verwijdering- niet zou kunnen laten vergezellen door haar voorgehouden partner.

Minstens moet het voor de verzoekende partij mogelijk zijn om aan de hand van moderne communicatietechnologieën contact te onderhouden met de voorgehouden partner. De verzoekende partij toont alvast niet anders aan.

Verweerder verwijst volledigheidshalve nog op het feit dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest.

Zie ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te verbleven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst of legaal verblijf in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzi Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder laat verder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing geheel terecht heeft aangehaald dat de verzoekende partij de geëigende procedure voor gezinshereniging dient te volgen, indien zij op grond van haar voorgehouden relatie tot verblijf wenst gemachtigd te worden.

Evenwel benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kennelijk nog geen kennis had van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarin uitdrukkelijk is vastgesteld dat de verzoekende partij geen oprechte relatie onderhoudt met haar voorgehouden partner, zodat een schending van artikel 8 EVRM hoe dan ook niet aan de orde kan zijn.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een vierde onderdeel bij het enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij onmogelijk bij haar familieleden in het land van herkomst terecht kan, waarbij zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou geweigerd hebben om haar dossier grondig te onderzoeken.

Verweerder laat gelden dat uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij zich hierin beperkte tot de vage bewering dat zij geen onderkomen heeft in Congo, zelfs niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

In antwoord op voormelde beweringen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding evenwel geheel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag nog verklaarde dat zij verschillende familieleden heeft in Congo waaronder haar moeder, zussen en twee kinderen. Door de verzoekende partij wordt allern minst aangetoond dat zij voor de duur van haar tijdelijke verwijdering nergens terecht zou kunnen in haar herkomstland.

Terwijl nochtans moet benadrukt worden dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Zie in die zin:

"De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen." (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

"De Raad merkt op dat de bewijslast aangaande het aantonen van de buitengewone omstandigheden onmiskenbaar bij de aanvrager ligt. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat." (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

De loutere bewering van de verzoekende partij, als dat zij onmogelijk bij haar familieleden terecht zou kunnen, volstaat uiteraard niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De verzoekende partij verwijst in een vijfde onderdeel van haar enig middel naar de schending van verscheidene bepalingen van het IVRK, omdat geen rekening zou gehouden zijn met haar minderjarig kind.

Dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding evenwel volkomen terecht het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat de verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Verweerder benadrukt bovendien dat uit de stukken van het administratief dossier, inzonderheid de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dd. 16.06.2014, blijkt dat de grootste vraagtekens dienen geplaatst te worden bij de waarachtigheid van de relatie van de verzoekende partij. In dit kader werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand overigens vastgesteld dat de zwangerschap van de partner van de verzoekende partij kennelijk als bewijsmiddel voor de wettelijke samenwoning werd aangewend, doch dat desalniettemin diende besloten te worden dat de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de verzoekende partij beoogde.

In zoverre de verzoekende partij zich steunt op het feit dat zij zal gescheiden worden van haar kind, laat verweerder ten overvloede -en slechts in zoverre een beschermenswaardige relatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bewezen zou geacht worden- gelden dat de bestreden beslissing werd genomen zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet dienstig kan ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing tot gevolg zou kunnen hebben dat het kind van de verzoekende partij niet met de beide ouders een relatie zou kunnen opbouwen.

Het voormelde vindt tevens steun in de synthesenota dd. 16.06.2014 waarin door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk wordt overwogen dat geen toetsing in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren, bij gebrek aan verwijderingsmaatregel.

In een zesde onderdeel voert de verzoekende partij aan dat zij op geen enkele manier kan afleiden om welke reden haar langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden vormen. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris door middel van de gevoerde motivering elke aanvraag kan weigeren en zij is van oordeel dat rekening diende gehouden te worden met de door haar opgebouwde integratie.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij

aangehaalde argumenten betreffende haar integratie. Evenwel diende te worden besloten dat deze elementen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld worden.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet moeten worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie." (RvV nr. 87 740 van 18 september 2012)

"2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (RvV nr. 87 552 van 13 september 2012)

"De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (RvV nr. 1613 dd. 11.9.2007) "Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen (RvV nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre de verzoekende partij met de „ integratie " ook verwijst naar de voorgelegde getuigen verklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoord is dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (RvV nr 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De verweerder laat verder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig onderzoek en gelet op de elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken, geheel terecht besliste de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 te verwerpen als onontvankelijk.

De verzoekende partij verwijst voorts in het zevende onderdeel van haar enig middel naar de criteria van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009, waarbij zij voorhoudt dat het duidelijk is dat zij volledig aan de gestelde voorwaarden voldoet.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]"

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 20.06, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster. die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde. behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). "

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken. heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden: dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve

samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en réglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen; "

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

"De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen. "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden " en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie niet werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat niet kon worden voorzien dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou onderzoeken of de aanvraag om machtiging tot verblijf beantwoordde aan de voorwaarden gesteld in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Geenszins kan een schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden weerhouden.

Evenmin maakt verzoekende partij een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk:

"Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen eerlijkheid in onwettigheid". (R.v.V. nr. 114.013 dd. 20.11.2013)

Verzoekende partij toont overigens ook niet aan over welk 'overgroot' deel van de aanvragen het hier gaat, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze 'gevallen' vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen.

"Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden, aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld. " (R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

De verweerder wijst er tot slot nogmaals op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. De verzoekende partij beperkt zich in haar kritiek tot feitelijke beweringen, dewelke geenszins aantonen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk zou zijn genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing

wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (RvV nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.3.3. In zijn aanvraag van 3 maart 2014 (zoals aangevuld op 22 april 2014) haalde verzoeker volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van zijn prangende humanitaire situatie.
- Verzoeker stelt dat hij reeds geruime tijd in België verblijft.
- Verzoekers partner verblijft in België en beschikt over verblijfsrecht in België. Zij is zwanger van hun eerste kindje en heeft de bijstand van haar partner absoluut nodig. De geboorte is immers nakend.
- Verzoeker heeft geen onderkomen in Congo, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.
- Verzoeker meent dat bij een terugkeer artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 9 van het IVRK geschonden zullen worden.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.1.3.4. Verzoeker voert aan dat de bovenvermelde elementen alleen al een onmogelijkheid of minstens een bijzondere moeilijkheid vormen om terug te keren naar het land van herkomst en aldaar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in te dienen.

Verzoeker stelt dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, daar hij reeds geruime tijd in België verblijft, dat hij hier een asielpcedure heeft doorlopen en zijn zwangere partner over verblijfsrecht in België beschikt. Verzoeker meent hier nodig te zijn voor bijstand aan zijn partner en hun kind. Verzoeker stelt verder geen onderkomen in Congo te hebben en dit ook niet tijdelijk. In die zin meent hij dan ook dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Over bovenvermelde elementen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij verblijft sinds 09.09.2012 in België en diende een asielaanvraag in op 13.09.2012, die afgesloten werd op 16.07.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30.07.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk tien maanden en drie dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met mevrouw K. C., die een legaal verblijf geniet, dat zij feitelijk samenwonen en dat mevrouw zwanger is. Hij meent dat dit een prangende humanitaire situatie vormt. Op 31.03.2014 werd het kind F. N. G. geboren. Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning in het kader van -een duurzame relatie of als ouder van een legaal in België verblijvend minderjarig kind, dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Een aanvraag art. 9bis kan niet aangewend worden als een soort vrijgeleide om de voorwaarden voor gezinshereniging naast zich neer te leggen. Wat de vermeende schending van art. 8 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn partner en kind hem niet zouden kunnen vergezellen bij een terugkeer. Betrokkene zou mee zorgen voor het kind dat mevrouw heeft uit een voorgaande relatie, maar dit wordt op geen enkele wijze ondersteund door enig bewijsstuk. Dit element verantwoordt bijgevolg evenmin dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Betrokkene haalt aan dat hij geen onderkomen heeft in Congo, ook niet voor een tijdelijk verblijf. Dit lijkt echter erg onwaarschijnlijk, aangezien betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij verschillende familieleden heeft in Congo waaronder zijn moeder, zussen en twee kinderen. (Dienst Vreemdelingenzaken, questionnaire de compositioni de familie, 20.09.2012) Hij toont niet aan waarom hij niet tijdelijk bij zijn familie in het land van herkomst zou terecht kunnen.”

2.1.3.5. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling van deze elementen.

Waar verzoeker blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Met deze kritiek toont verzoeker echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet: hij beperkt zich immers tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, het opwerpen van loutere beweringen zonder deze enigszins te staven en tracht de Raad uit te nodigen tot een opportuniteitsbeoordeling die zoals gesteld niet tot zijn bevoegdheid behoort en beperkt zich tot het opwerpen van beweringen zonder deze op enige wijze te staven en de

elementen uit de aanvraag gedeeltelijk te herhalen. Dit is echter geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing zoals al werd aangegeven.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de bewijslast van de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, bij de verzoeker berust. Hij dient alle elementen die zijn aanvraag zouden kunnen ondersteunen over te maken aan de verwerende partij. Verzoeker kan de gemachtigde niet verwijten dat hij een beslissing heeft genomen op basis van de door verzoeker aangebrachte elementen die naar voor gebracht waren op het moment van de bestreden beslissing. Op dit punt is de kritiek van verzoeker dan ook niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.3.6. Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij op geen enkele manier kan afleiden uit de bestreden beslissing waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Hij verwijst daarvoor naar een arrest van de Raad van 26 april 2012 met nummer 80 255. De verwerende partij zou bevestigen dat de integratie en lokale verankering gestaafd worden met verschillende stukken. Het zou van een eenzijdige interpretatie getuigen om voormelde elementen enkel te beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De bestreden beslissing overweegt hierover het volgende:

“De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat verzoeker zich zou integreren; dat hij een hele vrienden en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij goed Nederlands zou spreken; dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze en veel moeite zou doen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Waar verzoeker betoogt dat de door hem aangevoerde elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Tevens wordt er op gewezen dat verzoeker niet verduidelijkt in welk opzicht precies de elementen van integratie of het verblijf van familieleden in Europa, hem zouden verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Met deze kritiek toont verzoeker echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

2.1.3.7. Verzoeker betoogt verder dat de aanvraag *in casu* gestoeld is op artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet op artikel 10 van de vreemdelingenwet. Nu verzoeker een duurzame relatie heeft met een dame die legaal verblijf geniet, meent hij dat er onderzocht moet worden of hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Hij geeft echter in het verzoekschrift zelf aan dat hij niet voldoet aan alle voorwaarden om een aanvraag in te dienen op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet, meer bepaald zouden er geen voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zijn. Het zou kennelijk onredelijk zijn op te merken dat verzoeker een gezinsherenigingsaanvraag diende in te dienen en de huidige aanvraag niet onderzoekt, maar verzoeker doorverwijst naar een andere procedure.

De bestreden beslissing overweegt hierover het volgende:

“Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met mevrouw K. C., die een legaal verblijf geniet, dat zij feitelijk samenwonen en dat mevrouw zwanger is. Hij meent dat dit een prangende humanitaire situatie vormt. Op 31.03.2014 werd het kind F. N. G. geboren. Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning in het kader van -een duurzame relatie of als ouder van een legaal in België verblijvend minderjarig kind, dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Een aanvraag art. 9bis kan niet aangewend worden als een soort vrijgeleide om de voorwaarden voor gezinshereniging naast zich neer te leggen.”

De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoeker feitelijke grondslag mist en stelt zich de vraag welk voordeel hij wenst te halen met deze kritiek. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar het bestaan van een specifieke procedure voor verzoekers situatie maar weigert daarom niet huidige aanvraag te behandelen. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat de omstandigheid dat verzoeker een duurzame relatie heeft of een in België legaal verblijvend minderjarig kind, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in huidige procedure gelet op de specifieke procedure die bestaat en waarvan verzoeker gebruik kan maken indien hij aan die voorwaarden voldoet. Daarnaast is de Raad van oordeel dat verzoeker een losse bewering opwerpt waar hij stelt dat de verwerende partij verwijst naar de procedure op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet en de aanvraag *in casu* daarom niet onderzoekt, maar verzoeker doorverwijst.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenfinding. Verzoeker toont met deze kritiek niet aan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met deze elementen uit de aanvraag. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen.

2.1.3.8. Verzoeker voert daarnaast de schending van artikel 8 van het EVRM aan en stelt dat hij een gezin vormt met zijn familie. Hij neemt de zorg op zich van de kinderen van zijn partner en zijn partner is momenteel zwanger van hem. De partner van verzoeker verblijft legaal in België en zij werkt hier. Zij zouden een hecht gezin vormen. Hij meent dat conform artikel 8, lid 2 van het EVRM de inmenging in het gezins- en privéleven noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving en dit niet het geval is.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoeker niet van zijn familie wordt gescheiden. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voert verzoeker een gezinsleven aan met zijn partner en de kinderen. Hij zou met hen een gezinscel vormen.

Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Ook in de nota met opmerkingen wordt het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet in twijfel getrokken.

De Raad wijst erop dat aangezien het een eerste toegang betreft, er in deze stand van het geding alleszins geen inmenging is in het vermeende gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht toekent aan verzoeker, maar hem niet het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het vermeende gezinsleven van verzoeker wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het betoog van verzoeker dat vooral opgebouwd is rond de schending van artikel 8, lid 2 van het EVRM niet dienstig is, nu zoals er al op gewezen werd dat het *in casu* een eerste toelating in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.1.3.9. Verzoeker voert tevens de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat indien hij moet terugkeren, artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden.

De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd door de Raad bij arrest van 15 juli 2013 met nummer 106 730. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofd een schending van artikel 3 van het EVRM is. Hij blijft derhalve in gebreke nieuwe elementen aan te brengen

die een andere kijk zouden kunnen bieden op de asielmotieven die in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM worden herhaald.

Verzoeker slaagt er niet in om met concrete gegevens aan te tonen dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.1.3.10. Verzoeker voert de schending van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan en stelt dat de enige manier voor het kind om contact te onderhouden met zijn vader in België is en het niet nuttig zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst nu verzoeker de zorg van het kind op zich neemt. Daarnaast zou de verwerende partij nagelaten hebben rekening te houden met het belang van het kind hoewel zij op de hoogte zijn van het bestaan het verzoekers kind.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het minderjarige kind van verzoeker als dusdanig geen verzoekende partij in het geding is, zodat de verzoekende partij voormelde schendingen niet met goed gevolg kan invoeren. Daarnaast merkt de Raad opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft, maar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart.

Verder merkt de Raad op dat voormelde artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK daarom niet dienstig invoeren.

Wat de schending van artikel 24 van het Handvest betreft, kan er overigens nog op worden gewezen dat verzoeker zich beperkt tot een louter theoretisch betoog zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is conform artikel 39/69 van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de kritiek van verzoeker feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing stelt immers uitdrukkelijk: *“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn partner en kind hem niet zouden kunnen vergezellen bij een terugkeer. Betrokkene zou mee zorgen voor het kind dat mevrouw heeft uit een voorgaande relatie, maar dit wordt op geen enkele wijze ondersteund door enig bewijsstuk. Dit element verantwoordt bijgevolg evenmin dat de aanvraag in België wordt ingediend..”*

en

“Verzoeker beroept zich op art. 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Deze bepalingen hebben echter geen directe werking: “Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechten verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1998, nr. 80.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr 107.068 van 22.07.2013} Een eventuele tijdelijke scheiding van het kind om zich in regel te stellen met de voorwaarden van de vreemdelingenwetgeving kan niet als een inbreuk op het IVRK beschouwd worden.”

Een schending van artikel 24 van het Handvest en van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in dit verband de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op een verwijderingsmaatregel. *In casu* betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en geen verwijderingsmaatregel, zodat de schending van dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.1.3.11. Ten slotte voert verzoeker aan dat uit de verklaringen van de vorige staatssecretaris in media en officiële berichtgeving blijkt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 - hoewel ze vernietigd werd - nog steeds toegepast zouden worden. Er zou vanwege de staatssecretaris geen enkele mededeling zijn geweest tot op heden dat deze criteria niet langer mogen worden aangehaald. Daarnaast meent verzoeker dat de vreemdelingen die via beslissingen uit het verleden die gebaseerd zijn op de vernietigde instructie een recht op het verblijf genieten, dan ook geen recht op verblijf zouden mogen hebben, nu een nieuwe beslissing hen een verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou ontzeggen. De Dienst Vreemdelingenzaken zou nog steeds beslissingen nemen waarin verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid die wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Tot slot verwijst verzoeker naar twee arresten van de Raad waarbij verzoeker enerzijds wil duiden dat in het ene dossier de instructie wel nog wordt toegepast en in het andere niet en anderzijds dat een langdurig verblijf en integratie niet uitgesloten zijn als buitengewone omstandigheden die een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing”.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769 werd vernietigd, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft in het verzoekschrift. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Aangezien de instructie werd vernietigd, bestaat zij niet meer in het rechtsverkeer en kan verzoeker zich in dit verband niet op het rechtszekerheidsbeginsel beroepen.

De Raad merkt tevens op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker ervan uit mocht gaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel brengen niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals verzoeker beweert, de vorige staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. In deze mate lijkt het middel bijgevolg niet dienstig. De Raad benadrukt dat het toepassen van voormelde instructie zou ingaan tegen het legaliteitsbeginsel. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie, waarop verzoeker zich in zijn aanvraag beroept, niet worden toegepast. Er wordt in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar het arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd.

Waar verzoeker meent dat andere vreemdelingen die geregulariseerd zijn op basis van de instructie, een nieuwe beslissing zouden moeten krijgen, wordt opgemerkt dat dit geen kritiek inhoudt op de huidige bestreden beslissing, zodat verzoeker deze kritiek niet met goed gevolg kan aanvoeren. Hiermee toont hij niet aan dat de gemachtigde *in casu* op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaken.

Wat de wijzigingen naar de arresten van de Raad betreft, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien laat verzoeker na aan te tonen dat hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling in de arresten waarnaar verwezen wordt. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk heeft verantwoord waarom hij van oordeel is dat de elementen van integratie en lang verblijf niet in deze fase van de aanvraag behandeld dienen te worden. Verzoeker heeft verder nagelaten aan te tonen dat de motieven van de verwerende partij op dit punt kennelijk onredelijk zouden zijn, maar beperkt zich tot de stelling dat de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen bij het beoordelen van de aanvraag. Uit het bovenstaande gesteld in 3.1.3.4. en 3.1.3.5. blijkt echter dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieromtrent heeft gemotiveerd.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in een andere 'gelijkaardige zaak' de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter *contra legem* zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont in casu niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De bestreden beslissing houdt derhalve wel degelijk rekening met alle stukken.

Verzoeker toont met deze kritiek niet aan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de elementen uit de aanvraag. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET